

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jeřábka a soudkyň JUDr. Evy Kotrbaté a JUDr. Nataši Loužilové ve věci

žalobce: **Ing.** [redacted] [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Miroslavem Němcem
sídlem Borská 588/13, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Broker Consulting, a.s.**, IČO 25221736
sídlem Jiráskovo náměstí 2684/2, 326 00 Plzeň
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Tomáškem, LL.M.
sídlem Kyjevská 1228/77, 326 00 Plzeň

o zaplacení 69 903 Kč s příslušenstvím (žaloba podle části páté o. s. ř.)

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 1. 8. 2019, č. j. 14 C 521/2018-74

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I, III a IV potvrzuje.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech odvolacího řízení 8 228 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Miroslava Němce.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 1. 8. 2018 Okresní soud Plzeň-město uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 69 903 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Rozhodl tak, že řízení se částečně zastavuje v rozsahu návrhu na zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 34 951,50 Kč od 3. 2. 2016 do zaplacení (výrok II). Rozhodl dále tak, že výrokem I rozsudku se zcela nahrazuje nález finančního arbitra ze dne 28. 6. 2018, č. j. [REDAKCE] ve výroku II a rozhodnutí o námitkách vydané finančním arbitrem dne 11. 10. 2018, č. j. [REDAKCE] ve výroku I (výrok III). Žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci na nákladech řízení 8 591,52 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce (výrok IV). V odůvodnění rozsudku uvedl, že nález finančního arbitra, respektive rozhodnutí o námitkách, lze napadnout žalobou podle ustanovení § 244 a následujících o. s. ř. (část pátá). Rozhodnutí o námitkách bylo doručeno žalobci 12. 10. 2018, žaloba byla podána u soudu 7. 12. 2018, tedy ve lhůtě uvedené v § 247 odst. 1 o. s. ř. Ve smyslu § 250e odst. 2 o. s. ř. vzal prvoinstanční soud za svá skutková zjištění finančního arbitra. Finanční arbitr dospěl k závěru, že vázaný zástupce žalovaného [REDAKCE] doporučil žalobci sjednání nové rámcové smlouvy o podmínkách pro koupi a odkupu podílových listů v situaci, kdy žalobce již rámcovou smlouvu o investičních službách měl sjednanou a k investicím ji běžně používal a současně ji doporučil uzavřít za účelem nákupu investičních nástrojů, které si žalobce mohl opatřit prostřednictvím stávající smlouvy Conseq, a to způsobem, který nevyžadoval vynaložení dalších finančních prostředků. Vázaný zástupce založil argumentaci k uzavření nové smlouvy na nepravdivých skutečnostech, když prezentoval novou smlouvu jako prostředek k úspoře peněžních prostředků, jež však reálně nenastala. Na základě toho pak dospěl k závěru (bod 12. d 9.), že vázaný zástupce porušil povinnost jednat s odbornou péčí ve smyslu § 32a odst. 8 ve spojení s § 15a odst. 1 zákona o podnikání na kapitálovém trhu a žalovaný tak odpovídá žalobci za škodu, kterou v tomto případě představuje vstupní poplatek, který žalobce uhradil na uzavření smlouvy ve výši 69 903 Kč, neboť šlo o zbytečný náklad, který by žalobce nemusel platit, pokud by nedošlo k porušení povinnosti žalovaného. Neoprávněné a nevhodné poskytnutí investičního poradenství bylo základním činitelem a podstatnou skutečností, která s nutnou mírou závažnosti vedla ke vzniku škody. Prvoinstanční soud však nesouhlasil s finančním arbitrem, pokud finanční arbitr dovodil i spoluzavinění žalobce na vzniku škody. Závěr o spoluzavinění je namístě jen tehdy, pokud lze konstatovat, že žalobce zaviněně porušil některou ze svých povinností. Finanční arbitr založil své rozhodnutí na úvaze, že žalobce porušil prevenční povinnost dle ustanovení § 415 občanského zákoníku, přičemž porušení prevenční povinností definoval jako nedostatek opatrnosti a obezřetnosti ve vlastních finančních záležitostech. Tento závěr je však příliš obecný a nekonkrétní. Z obecného hodnocení jednání žalobce nelze dovodit porušení konkrétní povinnosti ve smyslu § 415 občanského zákoníku. Nález finančního arbitra nesprávně zaměňuje porušení prevenční povinnosti za prostou kauzalitu (byl-li by žalobce více obezřetný, ke škodě by nedošlo). Odůvodnění nálezu v podstatě směřuje k závěru, že žalobce měl povinnost si ověřit radu profesionála a jeho doporučení sám přezkoumat, a protože tak neučinil, ač mohl, je za vznik škody spoluodpovědný. Nesprávné doporučení by při určité míře úsilí mohl sám zjistit. Ačkoliv je požadavek na vlastní obezřetnost a opatrnost obecným kritériem, ve vztahu mezi profesionálem a spotřebitelem nemůže takto obecně formulovaný požadavek vést k závěru, že spotřebitel jako neodborník, který je v daném vztahu slabší a méně informovaná stranou, má za povinnost radu a doporučení profesionála vždy prověřovat, jinak porušuje prevenční povinnost. Obdobně se může jevit situace, kdy klient advokáta by měl mít povinnost prověřovat si, zda rada a doporučení udělené mu advokátem, jsou správné a pro něho prospěšné, nebo situace, kdy pacient by měl povinnost zjišťovat a ověřovat si, zda doporučení lékaře je správné, či nikoliv. Žalobce jako osoba méně znalá v dané oblasti si

nepočínal neobežřetně, neboť se v dané věci obrátil na odborníka a profesionála, který se k dané odbornosti hlásil, a jeho doporučením se řídil. Za škodu tak v plné výši odpovídá žalovaný. Nárok žalobce není promlčen, neboť daný právní vztah podléhá obchodnímu zákoníku (§ 261 odst. 3 písm. c)) a promlčuje se dle ustanovení § 389 obchodního zákoníku v subjektivní promlčecí době v trvání 4 let. Protože prvoinstanční soud dospěl k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak, rozhodl prvoinstanční soud podle § 250j o. s. ř. ve věci rozsudkem a tím nahradil nález finančního arbitra v žalobou dotčené části. Žalobce vzal žalobu částečně zpět a v tomto rozsahu zavinil zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. Ve zbývajícím rozsahu úroku z prodlení byl se svým návrhem neúspěšný. Úrok z prodlení, kapitalizovaný ke dni rozhodnutí soudu v částce 19 672 Kč, tak představuje žalobcům neúspěch, ohledně částky 69 903 Kč byl žalobce naopak úspěšný. Podle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení v poměrném rozsahu 56 % jejich výše. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, odměna za zastoupení advokátem podle § 7 ve spojení s ustanovením § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 9 300 Kč (3 úkony po 3 100 Kč za převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání soudu) a náhrada hotových výdajů advokáta dle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 900 Kč (3 úkony po 300 Kč). Podle ustanovení § 137 odst. 3 o. s. ř. se částka odměny a náhrad advokáta zvyšuje o 21 % DPH. Náklady řízení tak činí celkem 15 342 Kč a poměrné náhradě odpovídá částka 8 591,52 Kč.

2. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný. V odvolání uvedl, že pokud finanční arbitr založil své rozhodnutí na úvaze spočívající v tom, že žalobce porušil svoji prevenční povinnost dle § 415 občanského zákoníku, byla tato úvaha racionální. Finanční arbitr shledal, že žalobce porušil prevenční povinnosti tím, že nebyl dostatečně opatrný a obezřetný ve vlastních finančních záležitostech, neřešil rozpor mezi svou skutečnou finanční situací a informacemi obsaženými v investičním dotazníku, v záznamu o schůzce a v investiční modelaci. Neověřil si základní informace o nákladových vlastnostech produktu. Musel vědět o tom, že celková výše jeho závazků uvedených v záznamech o schůzce ve výši 0 Kč byla nepravdivá. Žalobce neměl s ohledem na své pravidelné měsíční výdaje volné peněžní prostředky na to, aby mohl původní i nový produkt hradit současně. Žalovaný se neztotožňuje s úvahou soudu prvního stupně o tom, že rozhodnutí finančního arbitra tenduje k závěru, že si žalobce měl doporučení zástupce žalovaného dále ověřit, a toto doporučení přezkoumávat. Soud prvního stupně má za to, že ve vztahu mezi profesionálem a spotřebitelem nemůže vést obecný požadavek na obezřetnost a opatrnost k závěru, že si spotřebitel má ověřovat doporučení profesionála. Soud prvního stupně podpořil svojí úvahou ilustrativními případy vztahu advokát – klient nebo lékař – pacient. Tyto ilustrativní příklady však žádným způsobem nereflktují konkrétní skutkové okolnosti tohoto případu, když nijak nezohledňují výše uvedené porušení prevenční povinnosti ze strany žalobce, které žalovaný v žádném případě neshledává jako obecné či nekonkrétní. Dle žalovaného je správné, aby v tomto konkrétním případě bylo konstatováno spoluzavinění žalobce, neboť opačný přístup, který zvolil soud prvního stupně, vede k absurdním závěrům. Žalobce by nebyl vůbec odpovědný za své rozhodnutí uzavřít smlouvu týkající se investičního cenného papíru. Veškerá odpovědnost za investiční rozhodnutí by ležela vždy a za všech okolností pouze na žalovaném. Žalovaný má za to, že padesátiprocentní míra spoluzavinění žalobce na způsobené škodě je s ohledem na skutkové okolnosti přijatelná. Navrhuje se, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně a žalobu v plném rozsahu zamítl.
3. Žalobce v písemném vyjádření k odvolání žalovaného navrhol potvrzení napadeného rozsudku. Podstata vzniku škody a porušení právní povinnosti žalovaného, v jejíž příčinné souvislosti vznikla žalobci škoda, spočívala v tom, že zástupce žalovaného doporučil žalobci uzavřít novou smlouvu kolektivního investování a jejím prostřednictvím investovat finanční prostředky a zároveň ukončit investování prostřednictvím dřívější smlouvy kolektivního investování, o které byl zástupce žalovaného informován, čímž vznikla žalobci škoda,

spočívající ve zbytečné úhradě vstupních nákladů na novou smlouvu. Prostřednictvím smlouvy původní bylo možno investovat do stejných fondů, jako prostřednictvím nové smlouvy. Z uvedeného je zřejmé, že pro posouzení je irelevantní, zda v investičním dotazníku, v záznamu o schůzce a v investiční modelaci, vyplněných zástupcem žalovaného, bylo uvedeno, že výše závazků žalobce je 0 Kč nebo, že měsíční výdaje žalobce činí 0 Kč, neboť tyto údaje nemají na vznik škody, spočívající ve zbytečně uhrazených vstupních nákladech na novou smlouvu, naprosto žádný vliv. Žalobce poukazuje i na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 25 Cdo 4199/2013, v kterém se uvádí, že „Při úvaze o poměrném rozdělení škody mezi škůdce a poškozením jde o určení vzájemného vztahu mezi jednáním poškozeného a škůdce a o zvážení všech skutečností, jež přispěly ke způsobení škody. Zvažují se veškeré příčiny, které vedly ke škodě, a stejně jako u škůdce lze i u poškozeného brát v úvahu jen takové jeho jednání, jež bylo alespoň jednou z příčin vzniku škody.“ Ilustrované příklady soudu prvního stupně vztahu advokát – klient nebo lékař – pacient jsou správné a přiléhavé. Fakticky reflektují i zákonnou úpravu vyjádřenou v nové právní úpravě civilního práva. Jedná se o ustanovení § 5 ve spojení s ustanovením § 3030 zákona č. 89/2012 Sb., které stanoví, že kdo se veřejně nebo ve styku s jinou osobou přihlásí k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, dává tím najevo, že je schopen jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojená. Jedná-li bez této odborné péče, jde to k jeho tíži. Rovněž je možno poukázat na ustanovení § 2953 občanského zákoníku, kde se uvádí, že možnost snížení nároku na náhradu škody není možná v případě, kdy způsobil škodu ten, kdo se hlásil k odbornému výkonu jako příslušník určitého stavu nebo povolání, porušením odborné péče. Navrhuje se proto potvrzení napadeného rozsudku.

4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 212 o. s. ř., v rozsahu odvoláním napadeného, když výrok II nebyl odvoláním napaden, přihlédl k odvolání žalovaného, jakož i k vyjádření žalobce k tomuto odvolání a dospěl poté k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
5. Prvoinstanční soud přezkoumával rozhodnutí finančního arbitra, jednalo se tedy o řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem podle části páté o. s. ř. Dovedil, že žaloba byla podána ve lhůtě 2 měsíců od doručení rozhodnutí správním orgánem ve smyslu § 247 odst. 1 o. s. ř. Vzal za svá skutková zjištění finančního arbitra ve smyslu § 250e odst. 2 o. s. ř. Protože škoda vznikla žalobci v důsledku smlouvy ze dne 28. 1. 2013 uzavřené se společností G [redacted], a.s., je třeba vycházet v souladu s § 3028 odst. 3 občanského zákoníku z dosavadních právních předpisů. Podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. platného do 31. 12. 2013, každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle odstavce 2 téhož paragrafu škoda je způsobena právníkem osobou, anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škody takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena. Podle § 441 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. byla-li škoda způsobena také zaviněním poškozeného, nese škodu poměrně; byla-li škoda způsobena výlučně jeho zaviněním, nese ji sám.
6. Finanční arbitr v nález, jakož i v rozhodnutí o námitkách proti nález, uvedl, že vázaný zástupce žalovaného [redacted] [redacted] doporučil žalobci sjednání rámcové Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů v situaci, kdy žalobce již rámcovou smlouvu o investičních službách sjednanou měl a kterou žalobce k investicím běžně používal. Současně ji doporučil uzavřít za účelem nákupu investičních nástrojů, které si mohl žalobce opatřit prostřednictvím stávající smlouvy Conseq, kterou měl uzavřenou 30. 1. 2012 se společností Conseq Investment Management, a.s. Žalobce tak musel zbytečně zaplatit vstupní poplatek ve výši 69 903 Kč. Neoprávněné a nevhodné poskytnuté investiční poradenství vázaného zástupce žalovaného bylo zásadním činitelem a podstatnou

skutečností, které vedly ke vzniku škody žalobce. Vázaný zástupce žalovaného tak nejednal v souladu s § 32a odst. 7 zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu ve znění platném k 29. 6. 2013, když podle tohoto právního ustanovení je vázaný zástupce povinen vykonávat činnost, k níž je zavázán, s vynaložením odborné péče. Žalovaný jako investiční zprostředkovatel pak je povinen poskytovat investiční služby s odbornou péčí. Vynaložení odborné péče především znamená, že investiční zprostředkovatel jedná kvalifikovaně, čestně a spravedlivě a v nejlepším zájmu zákazníků (§ 32 odst. 1 zákona č. 256/2004 Sb. o podnikání na kapitálovém trhu ve znění platném k 29. 6. 2013). Vstupní poplatek ve výši 69 903 Kč tedy představuje škodu vzniklou žalobci.

7. I odvolací soud je toho názoru, že nelze dovést spoluzavinění žalobce jako poškozeného na vzniku škody. Žalovaný dovozuje, že žalobce nebyl dostatečně opatrný a obezřetný, když neřešil rozpor mezi svou skutečnou finanční situací a informacemi obsaženými v investičním dotazníku, záznamu o schůzce a investiční modelaci. Vytýkal mu, že žalobce v předsmulvni dokumentaci uváděl, že celková výše jeho závazků je 0 Kč. Kromě toho, že vázaný zástupce žalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] byl podrobně informován o investicích žalobce, konkrétně o smlouvě o nákupu podílových listů, kterou měl uzavřenou žalobce se společností Conseq Investment Management, a.s. a kromě toho, že dle tvrzení žalobce, které nebylo nikterak vyvráceno, žalobce pouze podepisoval vyplněnou předsmulvni dokumentaci, je třeba poukázat i na formulář záznamu o schůzce ze dne 28. 1. 2013. V kolonce základní ukazatele finanční situace klienta má být doplněn údaj o celkové výši závazků. Tyto závazky jsou charakterizovány jako úvěry apod. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že pokud investoval do podílových listů, na základě již uvedené smlouvy Conseq, nepovažoval to za závazek, který by měl být v záznamu o schůzce uváděn. Údaje v předsmulvni dokumentaci tak nemohly nikterak přispět ke vzniku škody žalobce. Nelze rovněž dovést, že by žalobce nebyl dostatečně bdělý a obezřetný, pokud spoléhal na doporučení vázaného zástupce žalovaného, jako odborníka a neověřil si výhodnost či nevýhodnost nové investice, tedy uzavření nové smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů se společností G [REDAKCE] [REDAKCE], a.s. Odvolací soud proto potvrdil rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř., včetně výroku o nákladech řízení, na jehož odůvodnění prvoinstančním soudem lze zcela odkázat.
8. Žalobce byl úspěšný v odvolacím řízení a má proto právo na náhradu nákladů odvolacího řízení ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř., s přihlédnutím i k § 224 odst. 1 o. s. ř. Náklady odvolacího řízení žalobce spočívají v odměně za 2 úkony právní pomoci po 3 100 Kč (§ 7 bod 5, § 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Jedná se o vyjádření k odvolání a o účast na odvolacím jednání. Dále má žalobce právo na náhradu za 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky 177/1996 Sb.). K součtu uvedených částek je třeba připočítat ještě 21 % DPH, když právní zástupce je jejím plátcem.

Poučení:

Pokud by rozsudek odvolacího soudu závisel na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak, bylo by proti rozsudku odvolacího soudu přípustné dovolání, které by bylo třeba podat do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím Okresního soudu Plzeň-město.

Plzeň 18. 11. 2019

JUDr. Zdeněk Jeřábek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Halíková.